

Fecske Csaba GUSZTI

hatévesek vagyunk halhatatlanok
és láthatatlanok a csűrben lapítunk életünk
kőkorszakában a mosoly nem plakátként
díszeleg rajtunk boldogan tapicskolunk
a langyos semmiben jó itt a seholban
senki se lát csak a Jóistenke vagy még ő se
futótűzként terjed a sötét szemünk szélvédőjét
kaparássza már a hold éles karimája Mamika
erőtlen szavai „gyertek gyerekek kész a vacsora”
csak a levegőt rebbenti föl nem minket nem lát
hát azt hiszi nem vagyunk pár év még és ő is elrepül
Gusztii drága barátom ez nem ér ez szabálytalan
tessék előbújni már akár a föld alól is rajtam kívül
úgyse látna senki én pedig jól tudod
nem árullak el soha senkinek